श्वगृध्रकङ्ककाकोलभासगोमायुवायसाः। अहृष्यंस्तत्र वीराणां हतानां मांसशोणितैः।
हतेषु तेषु वीरेषु सिन्धुराजो जयद्रथः। विमुच्य कृष्णां सन्त्रस्तः पलायनमनाऽभवत्।
स तस्मिन् सङ्कुले सैन्ये द्रौपदीमवतार्य्य तां। प्राणप्रेप्सुरुपाधावत् वनं येन नराधमः।
द्रौपदीं धर्म्मराजस्तु दृष्ट्वा धौम्यपुरस्कृतां। माद्रीपुत्रेण वीरेण रथमारोपयत्तदा।
ततस्तद्विद्रुतं सैन्यमपयाते जयद्रथे। आदिश्यादिश्य नाराचैराजघान वृकोदरः। १५७५०
सव्यसाची तु तं दृष्ट्वा पलायन्तं जयद्रथं। वारयामास निघ्नन्तं भीमं सैन्धवसैनिकान्।
॥ अर्जुन उवाच ॥ यस्यापचारात् प्राप्तोऽयमस्मान् क्लेशो दुरासदः। तमस्मिन् समरोद्देशे न पश्यामि जयद्रथं।
तमेवान्विष भद्रन्ते किन्ते योधैर्निपातितैः। अनामिषमिदं कर्म्म कथं वा मन्यते भवान्।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्तो भीमसेनस्तु गुडाकेशेन धीमता। युधिष्ठिरमभिप्रेक्ष्य वाग्मी वचनमब्रवीत्।
हतप्रवीरा रिपवो भूयिष्ठं विद्रुता दिशः। गृहीत्वा द्रौपदीं राजन्निवर्त्तेतु भवानितः। १५७५५
यमाभ्यां सह राजेन्द्र धौम्येन च महात्मना। प्राप्याश्रमपदं राजन् द्रौपदीं परिसान्त्वय।
न हि मे मोक्ष्यते जीवन्मूढः सैन्धवको नृपः। पातालतलसंस्थोऽपि यदि शक्रोऽस्य सारथिः।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ न हन्तव्यो महाबाहो दुरात्माऽपि स सैन्धवः। दुःशलामभिसंस्मृत्य गान्धारीञ्च यशस्विनीं।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तच्छ्रुत्वा द्रौपदी भीममुवाच व्याकुलेन्द्रिया। कुपिता ह्रीमती प्राज्ञा पती भीमार्जुनावुभौ।
कर्त्तव्यञ्चेत् प्रियं मह्यं बध्यः स पुरुषाधमः। सैन्धवापसदः पापो दुर्म्मतिः कुलपांसनः। १५७६०
भार्य्याऽभिहर्त्ता वैरी यो यश्च राज्यहरो रिपुः। याचमानोऽपि सङ्ग्रामे न मोक्तव्यः कथञ्चन।
इत्युक्तौ तौ नरव्याघ्रौ ययतुर्यत्र सैन्धवः। राजा निवृत्ते कृष्णामादाय सपुरोहितः।
स प्रविश्याश्रमपदं व्यपविद्धृषीमठं। मार्कण्डेयादिभिर्व्विप्रैरनुकीर्णं ददर्श ह।
द्रौपदीमनुशोचद्भिर्ब्राह्मणैस्तैः समाहितैः। समियाय महाप्राज्ञः सभार्य्यो भ्रातृमध्यगः।
ते स्म तं मुदिता दृष्ट्वा पुनः प्रत्यागतं नृपं। जित्वा तान् सिन्धुसौवीरान् द्रौपदीं चाहृतां पुनः। १५७६५
स तैः परिवृतो राजा तत्रैवोपविवेश ह। प्रविवेशाश्रमं कृष्णा यमाभ्यां सह भाविनी।
भीमसेनार्ज्जुनौ चापि श्रुत्वा क्रोशगतं रिपुं। स्वयमश्वांस्तुदन्तौ तौ जवेनैवाभ्यधावतां।
इदमत्यद्भुतं चात्र चकार पुरुषोऽर्ज्जुनः। क्रोशमात्रगतानश्वान् सैन्धवस्य जघान यत्।
स हि दिव्यास्त्रसम्पन्नः कृच्छ्रकालेऽप्यसम्भ्रमः। अकरोद्दुष्करं कर्म्म शरैरस्त्रानुमन्त्रितैः।
ततोऽभ्यधावतां वीरावुभौ भीमधनञ्जयौ। हताश्वं सैन्धवं भीतमेकं व्याकुलचेतसं। १५७७०
सैन्धवस्तु हतान् दृष्ट्वा तथाऽश्वान् स्वान् सुदुःखितः। अतिविक्रमकर्म्माणि कुर्व्वाणञ्च धनञ्जयं।
पलायनकृतोत्साहः प्राद्रवद्येन वै वनं। सैन्धवं त्वभिसम्प्रेक्ष्य पराक्रान्तं पलायने।
अनुयाय महाबाहुः फाल्गुनो वाक्यमब्रवीत्। अनेन वीर्य्येण कथं स्त्रियं प्रार्थयसे बलात्।
राजपुत्र निवर्त्तस्व न ते युक्तं पलायनं। कथं ह्यनुचरान् हित्वा शत्रुमध्ये पलायसे।
इत्युच्यमानः पार्थेन सैन्धवो न न्यवर्त्तत। तिष्ठतिष्ठेति तं भीमः सहसाऽभ्यद्रवद्बली। १५७७५